übrigen Ruthenen unterscheiden soll. Man hält ihn für Nachkommen der alten slavischen Boiker, deren schon der griechische Kaiser Konstantin Porphyrogenitus (in seinem Werke de administratione imperii) im 10 Jahrhundert erwähnt und deren hinterkarpathischer Gebieth er das Land Boiki nennt.

Die Direction der administrativen Statistik ist so eben mit der Verfassung des historischen erläuternden Textes zur etnographischen Karte der östereichischen Monarchie beschäftigt und wendet sich daher, um Zeit zu gewinnen, unmittelbar an Euer Hochwohlgeboren mit der Bitte ihr gefälligst bekannt geben zu wollen, ob und in wie ferne solche Stammesnamen gegenwärtig noch vorkommen. Auch wollen Hoch. dieselben beiläufig das Gebieth bezeichen, welches sie einnehmen und neben deren annäherungsweise ermittelten Anzahl auch einige Daten über die phisische und moralische Beschaffenheit, Lebensweise, Gebräuche u. s. w. und wo möglich auch einige Sprachproben (Volkslieder, Sprichwörter) hieher mittheilen.

Da Sie in der Lage sein dürften, diese Daten zu ermitteln, so werden der H. Dechant aufgefordert, solche in derangedeuteten Richtungen recht bald anher zu übermitteln.

Sambor am 17-ten Dezember 1851. Підпис не читкий.

Подав *В. Ґнатюк.*

Петро Лашкарьов.

(Некрольог).

Українсько-руська наука понесла прикру страту в особі сього не голосного, але дуже користного робітника — проф. Петра Лашкарьова. Великорос з роду (род. 1833 р. в Курщині, в родині сільського сьвященника), він був Киянином по вихованню й пізнійшій дїяльности: вищу осьвіту одержав в київській духовній академії, вступивши сюди по скінченню курської семінарії, а по укінченню її (1859 р.) зістав ся при ній бакалявром з предметів канонічного права й церковної археольоґії. По відлученню церковної археольоґії в осібну катедру 1869 р., канонічне право зістало ся щоб так сказати — урядовим фахом небіжчика: він викладав його до смерти в академії, а від 1885 р. і в університеті, але в сій науці його дїяльність не лишила особливо визначних слїдів, противно до церковної археольоґії видко, лежали його симпатиї, й він до смерти віддавав її сво, свобідні від обовязкових зайнять часи. Його перша загальна праця — Религіозная монументальность (1868), компі-

лятивна й поверховна, не має значіння, але почавши інтересувати ся останками церковної архитектури на Україні, він видає кілька цінних праць. Першою з них була статя про київську церкву Спаса на Берестовім, надр. 1867 р., за нею причинок „До питання про суздальську архитектуру XII в.“, де він дав звістки про лаврську Троіцьку церкву (на брамі); на Київський з'їзд 1874 р. він предложив ширший реферат — Київська архитектура X—XII в., що досі зістаєть ся головною, підставовою працею для давньої української архітектури. За тим пішли розвідки про останки церкви на Кудрявці, що проф. Лашкарьов уважав церквою св. Симеона (1879), про олтарний ківорий (1883), про останки староруського будівництва в Печерській Лаврі (1883), про фундаменти церкви в Переяславі (1889), про канівську успенську церкву (1898), про останки Гнилецького монастиря (1899); нарештї на київський археольоґічний з'їзд предложив він інтересний реферат про свої досліди над останками давньої будови в Чернигові і Новгородї сіверському, і ся праця була останньою: слідом, 28 серпня с. ст. Лашкарьов умер. Археольоґічні праці Лашкарьова вийшли 1898 р. збірником під титулом: Церковно-археологическіе очерки, изслѣдованія и рефераты (про нього див. в бібліоґрафічнім віддїлї сього тому); тільки дві остатнї не увійшли туди; було б пожадано, аби останнїй його реферат був у всякім разї виданий.

В сумі археольоґічна спадщина Лашкарьова не велика: виключивши його загальну компіляцію, се все маленькі статейки (найбільша — про київську архитектуру — мало що переходить за два аркушї), і в сумі дають невелику книжку. Цінність їх лежить в тім, що вони містять в собі материял, збираний автором з автопсиї, лїтами, принагідно — при перебудованню церков, при розкопках etc.; отже вони зістають ся *джерелом* для всяких студий давньої церковної архитектури. Можна жалувати, що автор так мало міг удїляти часу для таких дослїдів, зайнятий ріжними професорськими й адмінїстрацийними обовязками, але й зроблене ним дає йому право на вдячну память дослїдників давньої руської штуки. *М. Грушевський.*

Митрофан Дикарів.

(Некрольоґічна звістка).

В останнїй хвилї наспіла сумна звістка про сьвіжу втрату, яку понесло наше Товариство в особі свого дїйсного члена